

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1927	Ἑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου (Λουκ. 2,22-40) Τρίτη 2 Φεβρουαρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«**Σημεῖον ἀντιλεγόμενον**»

(Λουκ. 2,34)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ δεσποτική· ἑορτάζει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Σαραντα μέρες μετὰ τὰ Χριστούγεννα, πού βρεθήκαμε στὴ Βηθλεὲμ κι ἀκούσαμε τὸν ἀγγελικὸ ὕμνο «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14), ὁ Χριστὸς μᾶς ἀξιώνει νὰ ἑορτάσουμε τὴν Ἑπαπαντὴ του.

Τί εἶνε ἡ Ἑπαπαντὴ; Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περιγράφει τὸ **ἱστορικὸ τῆς ἑορτῆς**.

***

Ὁ μωσαϊκὸς νόμος ἐπέβαλλε, ὅταν μιὰ γυναίκα γεννοῦσε ἀρσενικὸ παιδί, νὰ τὸ πηγαίνει στὸ ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἐκεῖ νὰ γίνεται τελετὴ καθάρσεως. Ἡ Παναγία δὲν εἶχε ἀνάγκη καθάρσεως. Διότι γέννησε ὄχι φυσικῶς, ὅπως γεννοῦν ὄλες οἱ γυναῖκες, ἀλλὰ ὑπερφυσικῶς, ἐκ Πνεύματος ἁγίου – αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας. Εἶνε ἀειπάρθενος. Ἡ φυσικὴ γέννησι ἔχει ὡς συνέπεια νὰ χάνη ἡ γυναίκα τὴν παρθενία· ἀφοῦ ἡ Παναγία διατήρησε τὴν παρθενία, ἄρα ἡ γέννησις ἦταν ὑπερφυσικὴ· γι' αὐτὸ δὲν εἶχε ἀνάγκη καθάρσεως. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος συμμορφώθηκε μετὰ τὸ μωσαϊκὸ νόμο· ἔτσι ἡ ἁγία μητέρα του τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ καὶ μαζί μετὰ τὸν Ἰωσήφ πῆγαν στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος.

Ἦταν ἄγνωστοι, δὲν τοὺς γνώριζε κανεὶς ἐκεῖ. Ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο φώτισε τὴν ὥρα ἐκείνη ἕναν εὐσεβῆ γέροντα, τὸν **Συμεῶν**, πού ἀγαποῦσε τὸ Θεὸ καὶ προσευχόταν καὶ μελετοῦσε τὰ ἱερὰ κείμενα τῶν Γραφῶν καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς μεγάλους προφήτες. Ἐκεῖ διάβασε καὶ εἶδε, ὅτι θὰ ἔρθη μιὰ μέρα πού τὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς εἰδωλολατρίας θὰ τὸ διαλύσῃ ἕνα φῶς, ἕνα ἄστρο, –τί ἄστρο;– ἕνας ἥλιος πνευματικὸς, πού θὰ φωτίσῃ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκε ὁ Συμεῶν ἀπὸ τὴν προφητεία αὐτὴ, ὥστε παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ μὴ φύγῃ ἀπ' τὸν κόσμον αὐτόν, ἐὰν δὲν δῆ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα.

Εἰδοποιήθηκε λοιπὸν τώρα καὶ βρέθηκε στὸ

ναὸ τὴν ὥρα πού γινόταν ἡ τελετὴ αὐτὴ. Τότε μετὰ μεγάλη εὐλάβεια πῆρε στὰ χέρια του τὸ Παιδί, τὸν μικρὸ Ἰησοῦν, εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ καὶ εἶπε μιὰ προσευχὴ πού λέγεται πάντοτε στὴν Ἐκκλησία μας ὅταν γίνεται ἑσπερινός. Ὁ ἑσπερινὸς τελειώνει μετὰ τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Συμεῶν· «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου...*» (ἔ.ἀ. 2,29-30).

Ὁ Συμεῶν εἶπε ἀκόμη, ὅτι τὸ Παιδίον αὐτὸ θὰ εἶνε «*εἰς πῶσιν καὶ ἀνάσσειν πολλῶν*» καὶ ὅτι θὰ εἶνε «*σημεῖον ἀντιλεγόμενον*» (ἔ.ἀ. 2,34).

Τέλος τὴν ὥρα ἐκείνη ἤρθε καὶ μιὰ σεβάσμια Ἑβραία γερόντισσα, ἡ **Ἄννα**, πού ὑπηρετοῦσε μετὰ ἀφοσίωσι στὸ ναὸ· αὐτὴ δοξολογοῦσε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν μικρὸ Ἰησοῦν καὶ μιλοῦσε γι' αὐτὸ στοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς.

***

Αὐτὸ εἶνε μετὰ λίγα λόγια, ἀδελφοί μου, τὸ ἱστορικὸ τῆς ἡμέρας· καὶ διδάσκει πολλὰ.

● Τὸ πρῶτο εἶνε ὁ λόγος «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου*». Τί σημαίνει αὐτό; Νὰ φέρω μερικὲς εἰκόνες. Στὰ σύνορά μας, στὸν Ἐβρο ποταμό, οἱ στρατιῶτες μας φρουροῦν μέρα - νύχτα, καλοκαίρι - χειμῶνα, μέχρι νὰ λήξῃ ἡ θητεία τους, καὶ περιμένουν πότε ν' ἀπολυθοῦν. Ἡ ὠραιότερη ἡμέρα γιὰ ἕνα στρατιώτη εἶνε ὅταν παίρνει τὸ ἀπολυτήριο κ' ἐπιστρέφει στὸ πατρικὸ του. Ἐπίσης, γιὰ ἕναν πού εἶνε φυλακισμένος, ἡ ὠραιότερη ἡμέρα του εἶνε ὅταν θ' ἀνοίξῃ ἡ φυλακὴ νὰ βγῆ ἐλεύθερος ἔξω. Ὅπως εἶνε λοιπὸν γιὰ τὸν στρατιώτη ἢ τὸν φυλακισμένο ἡ ἡμέρα τῆς ἀπολύσεως, ἔτσι καὶ γιὰ τὸν Χριστιανό, πού πιστεύει στὸ Θεό, ἡμέρα ἀπολυτρώσεως - ἡμέρα ἀπολυτηρίου εἶνε **ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου**. Τότε τελειώνουν πλέον τὰ βάσανά του, ἡ «*κοιλὰς τοῦ κλαυθμῶνος*» (Ψαλμ. 83,7), τελειώνουν τὰ δάκρυα κ' οἱ ἀναστεναγμοί. Καὶ ὁ θάνατος γιὰ τὸν πιστὸ δὲν εἶνε ἐκμηδένισις, ἀλλὰ εἶνε ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς, ἀ-

θανάτου ζωής. Γι' αυτό μακάρι κ' ἐμᾶς νὰ μᾶς ἀξιώση ὁ Θεός, ὅταν πλησιάζη ἡ ὥρα τῆς τελευτῆς μας, νὰ ποῦμε σὰν τὸν Συμεών «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα*».

● Ἄλλο σπουδαῖο δίδαγμα εἶνε, ὅτι τὸ Παιδί αὐτὸ θὰ εἶνε «*σημεῖον ἀντιλεγόμενον*», θὰ εἶνε «*εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν*». Ἡ προφητεία αὐτὴ ἐκπληρώθηκε πλήρως. «*Σημεῖον ἀντιλεγόμενον*», ἄλλοι ὑπὲρ καὶ ἄλλοι κατά.

✓ Ἀπόδειξις· **στή γέννησί του**, ἐνῶ τὸν προσκύνησαν μάγοι ἐξ ἀνατολῶν, ποιμένες τῆς υπαίθρου, ἀκόμα καὶ τὰ ζῶα τῆς φάτνης, ὁ Ἡρώδης ὁμως ἀκόνιζε τὸ μαχαίρι του νὰ τὸν φονεύσει, καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ φύγη στὴν Αἴγυπτο.

✓ «*Σημεῖον ἀντιλεγόμενον*» ἦταν ἐπίσης ὅταν βγήκε **στὸν δημόσιο βίο**. Ἔλεγε τὰ θεϊκά του λόγια, ἔκανε θαύματα (θεράπευε ἀσθενεῖς, ἐτρεφε πεινασμένους), καὶ ὁμως δὲν ἦταν ὅλοι μαζί του. Μαζί του ἔμειναν κάτι παιδάκια ἀθῶα, κάτι γυναῖκες ταπεινές, κάτι ἀπλοϊκοὶ βοσκοί. Οἱ ἄλλοι, οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, ἡ ἀνωτέρα τάξις τῆς κοινωνίας, ἦταν ἐναντίον του.

✓ «*Σημεῖον ἀντιλεγόμενον*» βλέπουμε ὅτι ἦταν κατὰ **τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα**. Οἱ φαρισαῖοι τὸν συνέλαβαν, τὸν δίκασαν, τὸν καταδίκασαν, τὸ πρῶτὸ τῆς Μεγάλῃ Παρασκευῆς τὸν πῆγαν στὸ πραιτώριο· μὰ ἐκεῖ μιὰ γυναῖκα, ἡ Κλαυδία Πρόκλα ἡ σύζυγος τοῦ Πιλάτου πῆρε τὸ μέρος του καὶ λέει· «Μὴ ποιήσης τίποτε εἰς βάρος τοῦ δικαίου τούτου» (βλ. Ματθ. 27,19). Ἐπίσης κι ὁ ἴδιος ὁ Πιλάτος ἀρχικά, προτοῦ νὰ ὑποκύψει.

✓ «*Σημεῖον ἀντιλεγόμενον*» ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ **πάνω στὸ σταυρό**. Ἐνῶ ἐξέπνεε, δίπλα του χωρίστηκαν σὲ δύο παρατάξεις· ἀπὸ τὴ μία ὁ εὐγνώμων ληστής ἔλεγε «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42), κι ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἄλλος τὸν ὠνείδιζε· ὁ ἕνας δοξολογοῦσε, ὁ ἄλλος βλαστημοῦσε. Κι αὐτὸ ποῦ ἔγινε τότε, παρατηρεῖται καὶ διὰ μέσου ὅλων τῶν αἰώνων.

✓ **Τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνες** ὁ διωγμὸς ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν ἦταν φοβερός· χιλιάδες μαρτύρησαν γιὰ τὸ Χριστὸ μὲ ποικίλους τρόπους. Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἔλεγε, Θὰ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐνέπαιζε τοὺς Χριστιανούς, τοὺς ἔλεγε Γαλιλαίους καὶ Ναζωραίους. Ποιὸ ἦταν ὁμως τὸ τέλος του; Οἰκτρότραυματίστηκε, κι ὅταν ἐξέπνεε εἶπε· «*Νενίκηκάς με, Ναζωραῖε*». Ναζωραῖε, μὲ νίκησες.

✓ Ἀλλὰ καὶ **στήν ἐποχὴ μας**. Ἄν ὑπάρχη μία περίοδος ὅπου φαίνεται ἡ διαίρεσις πιστῶν καὶ ἀπίστων, εἶνε ἡ δική μας. Σκεφθῆτε τί ἔγινε στὴ Ῥωσία τὸ 1917· ἐχθροὶ τῆς πίστεως σκότωσαν ἱερεῖς, γκρέμισαν ἐκκλησίες καὶ μοναστήρια, ἔστειλαν σὲ ἐξορία Χριστιανούς, στὰ κάτεργα

καὶ στὴ Σιβηρία· καὶ καυχῶνταν, ὅτι σὲ πέντε χρόνια ὁ Χριστιανισμὸς θὰ σβῆση στὴ Ῥωσία. Πηγαίνετε τώρα ἐκεῖ νὰ δῆτε τὸ θαῦμα· δὲν νίκησαν οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, νίκησε ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἀγία του Ἐκκλησία, καὶ σήμερα χτυποῦν σήμαντρα στὴ Μόσχα, τὸ δὲ Στάλινγκραντ ὀνομάζεται τώρα Ἁγία Πετρούπολις.

✓ **Κ' ἐδῶ στὸν τόπο μας** ὁ Χριστὸς εἶνε «*σημεῖον ἀντιλεγόμενον*». Ὑπάρχουν βέβαια γυναῖκες, ἄντρες, παιδιὰ καὶ νέοι, κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ ποῦ τὸν πιστεύουν· ὑπάρχει ὁμως καὶ ἡ ἄλλη παράταξις, ποῦ εἶνε ἐναντίον του καὶ τὸν ὑβρίζουν. Τί νὰ ποῦμε; Στὴ Ῥωσία ὑπῆρξε ἕνας προφήτης, ὁ Ντοστογιέφσκυ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε· Χριστέ, θ' ἀνοίξουν λάκκο καὶ θὰ θάψουν βαθεῖα τὴν εἰκόνα σου, ἀλλὰ θὰ ῥθῃ μέρα ποῦ πάλι θ' ἀναστηθῆς καὶ θὰ δοξασθῆς.

* * *

Ἐπισημαστέον· ὁ Χριστὸς εἶνε ἀήττητος, ἀδελφοί μου· κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν νικήσῃ. Διότι δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς, δὲν εἶνε ὅπως ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἢ ὁ Καῖσαρ ἢ ὁ Ναπολέον· εἶνε Θεός.

Τὸ συμπέρασμα. **Σὲ ποιὰ παράταξι ἀνήκουμε**, τῶν διωκτῶν ἢ τῶν λατρευτῶν του; Ἄς τὸν δεχθοῦμε κ' ἐμεῖς ὅπως ὁ Συμεών. Ὅχι ἀπλῶς νοερά στὴν ἀγκάλη μας, ἀλλὰ πραγματικά, μέσα στὰ σπλάχνα καὶ στὴν καρδιά μας, μὲ τὴ θεία κοινωνία· νὰ γίνουμε θεοφόροι. Ὅποιος τὸν πιστέψῃ καὶ τὸν ἀκολουθήσῃ, εἶνε μακάριος· ὅποιος ὁμως δὲν θέλει νὰ τὸν δεχθῆ, ἀλλὰ πολεμᾷ καὶ βλασφημεῖ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, αὐτὸς εἶνε δυστυχισμένος. Διότι τὸ τονίζω· ὅποιος πάει **κόντρα μὲ** τὸ Χριστὸ θὰ γίνῃ στάχτη, ὅ,τι κι ἂν εἶνε. Τὸ βλέπουμε αὐτὸ διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Γι' αὐτὸ ἄς μετανοήσουμε κι ἄς πᾶμε ὅλοι **κοντὰ** στὸ Χριστό. Τότε ἡ μικρὴ μας πατρίδα θὰ εὐλογηθῆ.

«*Ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα*» (Ἰω. 12,34 κ.ά.)· ἡ **πατρίδα** ὁμως χωρὶς Χριστὸ μπορεῖ νὰ σβῆση. Γι' αὐτὸ νὰ παρακαλέσουμε, νὰ ἔρθῃ πάλι μαζί μας ὁ Χριστός, ἡ γλυκεῖα ἐλπίδα καὶ «*προσδοκία τῶν ἐθνῶν*» (Γέν. 49,10). Ἄς τοῦ ποῦμε «*Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου*» (Ματθ. 6,10).

Νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία του **στήν οἰκογένεια**, ποῦ διαλύεται μὲ τὰ διαζύγια. Ἄλλοτε στὴ Μακεδονία δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα διαζύγιο· μόνο τὸ φτυᾶρι τοῦ νεκροθάφτη χώριζε τὸ ἀντρόγυνο. Τώρα; χιλιάδες διαζύγια, Σόδομα καὶ Γόμορρα γίναμε.

Ἦ Χριστέ, ἔλα στὴν οἰκογένεια, στὰ σχολεῖα, στὰ δικαστήρια, στὸ στρατό, στοὺς ἄρχοντες, **σὲ ὅλους** μας. Ὅλοι νὰ πιστέψουμε σ' αὐτόν· καὶ τότε μαζί μὲ τὸ Χριστὸ θὰ εἴμαστε νικηταὶ καὶ θριαμβευταὶ εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**